

Της **Δέσποινας Κουτσούμπα**

Με έναν τρόπο, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι κι αυτή γέννημα της κρίσης: γεννήθηκε στη νεολαϊστική εξέγερση του 2008, συνδέθηκε με τους μεγάλους εργατικούς και λαϊκούς αγώνες της περιόδου, ανέπνευσε στις λαϊκές συνελεύσεις των πλατειών του 2011, έδωσε τη μάχη για να δημιουργηθούν όροι για την αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης του κεφαλαίου. Έξι χρόνια μετά την επιβολή του πρώτου μνημονίου, η καπιταλιστική κρίση βαθαίνει, οι ιμπεριαλιστικοί σχεδιασμοί επιβάλλονται με ωμότητα και ο πόλεμος βρίσκεται στην περιοχή μας. Ταυτόχρονα, η «στρατηγική ΣΥΡΙΖΑ», που ταλάνισε την αριστερά και το κίνημα για αρκετό καιρό, έχει σχεδόν ολοκληρώσει την πολιτική της κατάληξη, ως διαχείριση της ίδιας νεοφιλελεύθερης αστικής επίθεσης.

Υπάρχουν δύο τρόποι να κάνουμε τον απολογισμό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. Και οι δύο είναι εξίσου σωστοί, όμως εκκινούν από άλλο σημείο θέασης. Ο ένας τρόπος είναι να πούμε ότι είχαμε σωστή ανάλυση για την καπιταλιστική κρίση και τα αποτελέσματά της (πράγματι είχαμε), ότι αντέξαμε στις σειρήνες του κυβερνητισμού και της διαχείρισης (ναι, αντέξαμε), ότι κρατήσαμε ζωντανή την επαναστατική αριστερά σε μια δύσκολη περίοδο, συμβάλλοντας σε κάθε μικρό και μεγάλο κίνημα (όντως, και μάλιστα με πολύ κόπο και δυσανάλογα με τις δυνάμεις μας). Σε αυτή την περίπτωση, το σημείο θέασης του απολογισμού είναι «εσωτερικό».

Υπάρχει όμως κι ένα σημείο θέασης «εξωτερικό». Από αυτό το σημείο θέασης, θα δούμε ότι, παρά τις σωστές αναλύσεις μας, το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα (που δικαιώθηκε πλήρως από τις εξελίξεις), παρόλη τη συμβολή μας στα κινήματα, τους αγώνες και τις πολιτικές μάχες που δώσαμε, εντός μιας συγκυρίας κρίσης που συνοδεύτηκε σε πολλές στιγμές και από κρίση πολιτικής εκπροσώπησης, δεν καταφέραμε ούτε να ανανεώσουμε την επαναστατική στρατηγική, ούτε -κυρίως- να την βγάλουμε από τα όρια μιας περιορισμένης κοινωνικής αναφοράς. Σημαντικής για το μέγεθός μας, όμως και πάλι

ιδιαίτερα περιορισμένης για αυτό που θέλουμε να κάνουμε: να ανοίξουμε το δρόμο για την επαναστατική πράξη. Ας μην ξεχνάμε, άλλωστε, ότι αυτή την κρίση της επαναστατικής μας στρατηγικής την πληρώσαμε ήδη ακριβά: με μια διάσπαση.

Μπορεί η 3η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να αποτελέσει εκκίνηση για μια νέα πορεία; Ναι, αν μπορούμε να χαράξουμε μια στρατηγική που θα αναλύει με σίγουρα εργαλεία όχι μόνο τη συγκυρία της καπιταλιστικής κρίσης, αλλά και την κρίση της αριστεράς και της επαναστατικής στρατηγικής (της οποίας είμαστε κομμάτι) και θα χαράζει μια πολιτική για την υπέρβασή της -άρα και τη δική μας υπέρβαση.

Πολλές φορές το πιο σημαντικό δεν είναι τι γράφουν τα κείμενα, αλλά το τι πραγματικά κάνουμε: Βλέπουμε γύρω μας τις δυναμικές που έχει απελευθερώσει η χρεοκοπία του σχεδίου ΣΥΡΙΖΑ; Βλέπουμε γύρω μας τις αναζητήσεις του κόσμου της αριστεράς και των κινημάτων για το τι έφταιξε -πέρα από τις εύκολες ομιωγές περί «προδοτικής ηγεσίας» που επιλέγονται από κάποιους και κάποιες ως ανώδυνη απάντηση; Είμαστε σε θέση να δούμε το δυναμικό της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ως εκείνο το δυναμικό που μπορεί να παίξει καταλυτικό ρόλο στην ανασύνθεση όλου αυτού του χώρου της αναζήτησης στην «μετά-ΣΥΡΙΖΑ» αριστερά; Έχουμε τη διάθεση να υπερβούμε τα προβλήματα που εμείς οι ίδιοι έχουμε δημιουργήσει μέσα στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όπως η ελλιπής λειτουργία των Τοπικών Επιτροπών, η ελλειμματική κοινωνική γείωση, η απουσία εσωτερικής ζωής και ενιαίας δράσης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στα μέτωπα που ανοίγουμε;

Η μία όψη της εύκολης λύσης είναι το να τα φορτώνουμε όλα στην «προδοτική ηγεσία». Υπάρχει όμως και η άλλη όψη, του να τα φορτώνουμε όλα στον κόσμο που «δεν κατάλαβε». Η λογική «αν τα λέω σωστά, θα δικαιωθώ και ο κόσμος θα ακολουθήσει» έχει πατέρα, και αυτός είναι το ΚΚΕ. Αυτό που κρίνει ο κόσμος (που μια χαρά κατάλαβε...) δεν είναι αν μιλάμε για επαναστατική αλλαγή, αλλά αν πράττουμε σε επαναστατική κατεύθυνση. Πιστεύουμε ότι, πριν αλλάξουμε τον κόσμο (και ακριβώς για να τον αλλάξουμε), μπορούμε να μετασηματίσουμε την αριστερά γύρω μας; Πιστεύουμε ότι μπορούμε να βρέξουμε τα πόδια μας στο μεγάλο κοινωνικό κίνημα, οικοδομώντας μαζί με τον υπόλοιπο κόσμο της αριστεράς και την εργατική τάξη εκείνο το πολιτικό και κοινωνικό μέτωπο που θα ηγηθεί μιας πραγματικής κοινωνικής ανατροπής; Ενός μετώπου με πισωγυρίσματα, αντιφάσεις και διαρκή διαπάλη για το πού θα πάει -όπως ακριβώς ήταν και τα υλικά όλων των επαναστάσεων, δηλαδή; Για να παραφράσω κομψά την λαϊκή ρήση, πάντως, αν δεν βρέξεις πόδια, ψάρι δεν τρως...

Δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα ΠΡΙΝ στις 21/02/2016 (στη στήλη διάλογος για την συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ)